

jeho postupu. Usnesení odvolacího soudu nemůže tedy obstáti a právem navrhuje stěžovatel mezi jiným také, by bylo zrušeno a věc vrácena odvolacímu soudu k dalšímu jednání a rozhodnutí. Avšak tím, že první soud nevyhověl návrhu žalobkyně na přerušení řízení a že se toto usnesení stalo pravoplatným, není bráněno odvolacím soudu, aby z úřadu nepřerušil odvolací řízení až do pravoplatného rozhodnutí zahájené již rozepře o manželský původ dítěte, ježto tuto otázku nelze řešiti v jiném sporu jen jako otázku předurčující, nýbrž lze ji řešiti jako otázku osobního stavu (statusovou) toliko k žalobě osob k tomu oprávněných a způsobem v zákoně předepsaným (§§ 158 a 159 obč. zák., §§ 190 a 463 první odstavce c. ř. s.). V odvolacím řízení bylo by v takovém případě teprve pak pokračovati a napadený rozsudek i řízení prvního soudu v mezích odvolacích návrhů a důvodů (§ 462 první odstavec a § 467 čís. 3 c. ř. s.) přezkoumati a po případě podle § 496 čís. 2 nebo 3 c. ř. s. postupovati, až bude předurčující spor o manželský původ dítěte pravoplatně rozhodnut.

Čís. 13969.

Z právních jednání, jež uzavírá obchodní zmocněnec při stravování a ubytování na obchodních cestách a při najímání dopravních prostředků na obchodních cestách, jest zpravidla zavázán jen obchodní zmocněnec, nikoliv principál. Lhostejno, že si obchodní zmocněnec tyto výlohy, jež osobně učinil, dá napotom nahraditi principálem a že principál věděl o tom, že jeho zmocněnec předsevzal taková právní jednání a za ně platil anebo že je neuhradil.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1934, Rv I 78/33.)

Žalobce, majitel autodopravy, domáhal se na žalované firmě Josef B., velkoobchod s dobyt看em a masem, nedoplatku za používání auta nakupovačem žalované firmy Ervínem P-em. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Že zemřelý Ervín P. byl žalovanou přímo zmocněn, by se žalobcem v zastoupení žalované uzavřel smlouvu o používání auta žalobcova a jeho služeb, nebylo prokázáno. I kdyby bylo pravda, že P. byl úředníkem žalované a že vystupoval na venek jako obchodní zmocněnec žalované, nemohl by z toho žalobce dovozovati závazek žalované podle čl. 47 obch. zák., protože nebylo by v tom zmocnění k najímání auta na účet žalované strany. Používání auta nesouviselo přímo s obchodním jednáním, k němuž byl P. ustanoven a jež záleželo v nakupování dobytka. Nelze také říci, že najímání auta jménem principála a na jeho účet jest obyčejně spojeno s takovou obchodní čin-

ností, jak to má na mysli čl. 47 obch. zák., protože obyčejně takový obchodní zmocněnec uzavírá vedlejší právní jednání, která mu umožňují provedení obchodů, vlastním jménem a na svůj účet a je sám osobně z nich zavázán; tak na př. stravování a ubytování na obchodních cestách a tak také najímání dopravních prostředků k osobnímu použití. Nesejde na tom, že si obchodní zmocněnec tyto výlohy, jež osobně učinil, dá potom nahraditi principálem a nemohla by se dovozovati závaznost principála ani z toho, že věděl o tom, že jeho zmocněnec taková právní jednání předsevzal a za ně platil anebo že je neuhradil. Měla-li by také taková právní jednání zavazovati principála, vybočovalo by to z obvyklého postupu a tu nestačí předpis čl. 47 obch. zák. Není rozhodné ani, jak žalobce pohlížel na svůj poměr k P-ovi, k žalované, a jak nadepisoval účty, když nemůže tvrditi, že i žalovaná o tom zvěděla a závazek k úhradě takových výloh proti němu převzala. Nemůže býti řeči ani o jednatelství bez příkazu, ano nebylo dokázáno, že smlouva byla uzavřena s P-em jako jednatelem žalované, tedy za ni, třeba bez výslovného nebo zákonného zmocnění, a je tedy správný konečný úsudek procesního soudu, že byl zde přímý poměr smluvní jen mezi žalobcem a P-em a že jen tento byl proti žalobci povinen odměny za jízdy nahraditi.

Čís. 13970.

Jest věcí soudcovského uvážení. zda výživné v případě § 154 obč. zák. má býti plněno v penězích, či in natura (v domácnosti).

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1934, Rv I 1511/34.)

Procesní soud první stolice uznal žalovaného povinným, aby platil své matce na výživu 20 Kč týdně. Odvolací soud k odvolání žalovaného napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Soud první stolice správně uvažoval, zdali pro žalobkyni bylo by účelným, by žila u žalovaného, když nemá řádnou domácnost, manželka s ním nežije a kde tedy nelze s bezpečností čekat, že o tak starou osobu, jako jest žalobkyně, bude se cizí osoba lépe starati než vlastní dcera. Jest proto zcela souhlasiti s tím, když první soud přiklonil se k tomu, že naturální příspěvek je v souzeném případě účelnější ze strany dcery žalobkyně, kdežto na straně žalovaného že je více na místě příspěvek peněžitý.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Míní-li dovolatel, že neměl býti odsouzen k plnění výživného v penězích, poněvadž byl a jest i nadále ochoten vyživovati matku ve své domácnosti, nelze mu přisvědčiti. Dovolatel sám připouští, že jest věcí soudcovského uvážení, zda výživné v případě § 154 obč. zák. má býti plněno v penězích, či in natura. V souzeném případě uznaly nižší soudy